

Individuace - původ (principium)

Nemůžeme než považovat každou (pravou) událost za unikátní, jedinečnou a vpravdě nezaměnitelnou s kteroukoli jinou (a to navzdory tomu, že nepochybně existuje podobnost mezi událostmi, a nejen to, nýbrž i velmi zřetelná typičnost druhů událostí. Uvedená nezaměnitelnost a jedinečnost má dvojí zdroj: jednak už ve svém vlastním původu, neboť žádná (pravá) událost se nezačíná dít (odehrávat) leč individuálně a jedinečně, a to i když ta „jedinečnost“ nemá za určitých okolností ani příležitost se nějak uskutečnit (to platí o událostech „virtuálních“, které zůstaly izolovány, na nic nemohly reagovat a nic nemohlo reagovat na ně). Druhý, významnější zdroj jedinečnosti a nezaměnitelnosti každé jednotlivé „reálné“ události, spočívá v situovanosti takové konkrétní události na určitém místě a v určité době v rámci reálného světa. Ani první, ani tato druhá jedinečnost není přímo zjištělná a kontrolovatelná, neboť to, co lze pozorovat a eventuálně zkoumat zvnějšku, je nutně už něco pouze zvnějšněného, předmětného – a tudíž závislého na tom, jak se sama jedinečná událost dokáže vztahovat jak ke své vlastní jedinečnosti, tak k jedinečnosti své situovanosti ve světě. V prvním případě je podmínkou vztahu k vlastní jedinečnosti poměrně dosti vyvinutá schopnost události se vůbec k sobě vztáhnout; omezenost této schopnosti na nízkých úrovních je nepochybná, i když prakticky neověřitelná. Mnohem zřetelnější a přece jen v něčem spíše ověřitelná je omezenost schopnosti konkrétní události se orientovat byť jen v nejbližším svém okolí, vůči němuž se musí (v rámci prodlouženosti svého přiděleného „času života“, což je dáno její „reálností“, tj. jejím „bytím ve světě“) vymezovat a na něž musí (opět v rámci svých možností, tj. na základě své „vnímavosti“ a také prahu své „reaktibility“) nějak reagovat. Tyto „meze“ nutně modifikují, tj. okrajují a snižují míru toho, jak se jedinečnost každé události může manifestovat navenek a jak může být vnímána, registrována a aplikována jinými událostmi v její blízkosti, opět ovšem v závislosti na jejich vnímavosti a reaktibilitě. Výsledkem těchto nesmírně početných, ale na určité místo a na určitou dobu více méně nepřesně ohraničených vzájemných (aktivních, „praktických“) vztahů je tzv. „svět“, čímž je ovšem zřejmě svět primárních „jevů“, nikoli svět „skutečností“. Svět „skutečností“, tj. „skutečný svět“ je mnohem komplikovanější a bohatší než svět primárních „jevů“ (primárních proto, že nejde o jevy v našem vědomí); právě proto musíme pamatovat, že jedinečnost událostí (ta první) předchází jakékoli registrovatelnosti, a to jak událostí samou (v sebevztahu), tak událostmi jinými.

(Písek, 070309-1.)